

Po drugie, Rada uważa, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że jeden z powodów uzasadniających nałożenie w stosunku do Kala Naft środków ograniczających nie był wystarczający dla dopełnienia obowiązku uzasadnienia i że Rada była zobowiązana do przedstawienia dowodów na poparcie innego z tych powodów. Rada podnosi również, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że elementu uzasadnienia dotyczącego prowadzenia przez Kala Naft handlu sprzętem z sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym, nie można uważać za „udzielanie wsparcia” rozprzestrzenianiu broni jądrowej, bez powiązania tego elementu z innymi elementami uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-353/12)

(2012/C 287/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Thomas, D. Grespan i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków niezbędnych do odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji Komisji C(2009) 8123 z dnia 28 października 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 59/07 (ex N 127/06 i NN 13/06) przyznanej przez Włochy na rzecz spółki Ixfin SpA (notyfikowanej w dniu 29 października 2009 r. i opublikowanej w Dz.U. L 167 z dnia 1 lipca 2010 r., s. 39), Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 4 tej decyzji i z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji dotyczy braku wykonania przez Republikę Włoską decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa udzielonej w formie gwarancji ministerstwa rozwoju gospodarczego na zabezpieczenie kredytu uzyskanego przez Ixfin od Banca Apulia SpA.

Komisja zaznacza, że Włochy powinny były zapewnić wykonanie obowiązku odzyskania pomocy do dnia 1 marca 2012 r., a ponadto powinny były powiadomić Komisję do dnia 29 grudnia 2009 r. o środkach podjętych w celu wykonania decyzji.

W dniu wniesienia niniejszej skargi pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do wypełnienia tych obowiązków.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 Harald Wohlfahrt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 lipca 2012 r. przez Haralda Wohlfahrta

(Sprawa C-357/12 P)

(2012/C 287/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Harald Wohlfahrt (przedstawiciele: adwokaci M. Loschelder i V. Schoene)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), następnie OHIM, Ferrero SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 i rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem, które zostały przytoczone na stronie 4 wyroku;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

OHIM i Sąd odmówili rejestracji zgłoszonego przez skarżącego a obecnie wnoszącego odwołanie znaku towarowego „Kindertraum” dla towarów należących do klas 16 i 28 w związku ze sprzeciwem wniesionym przez podmiot popierający żądania strony pozwanej w pierwszej instancji, będący właścicielem wcześniejszego, zarejestrowanego m.in. dla towarów należących do tych klas słownego włoskiego znaku towarowego „kinder”.

Wnoszący odwołanie podnosi 3 zarzuty:

Pierwszy zarzut odwołania: Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾

Sąd stwierdził, że nie ma znaczenia czy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, który w chwili wydania decyzji w przedmiocie sprzeciwu był zarejestrowany już od 8 lat jest używany czy też nie. Zgodnie z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z jego art. 42 ust. 2 używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie powinno zostać udowodnione jedynie wtedy gdy w chwili publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego znak ten był zarejestrowany już od co najmniej pięciu lat. Wnoszący odwołanie twierdzi, że takie stanowisko stoi w sprzeczności z celem wymogu używania, który powinien zapewnić, iż po upływie 5-letniego okresu ochronnego nie można oprzeć żadnego prawa na nieużywanym wcześniejszym znaku towarowym. Występująca w art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 luka